

Ultima îmbrățișare

Flavius Laurian Duverna

Ultima îmbrățișare

Pe potecuța-n stropi de rouă
De dimineață-n spre livadă,
Stau două frunze la pământ
Ce-și fredonaseră prin cânt
Că vreau alături, ca să șadă.

Căci după ce o vară-ntreagă
Pe aceiaș ramură,- au cântat,
Se vede că-i grea despărțirea
Când toamna atestă ruginirea
Sub vântul ce le-a-mprăștiat.

Și-am încercat, să le înlătur
Sub talpă,... să nu le strivesc,
Dar ele-s strânse, amândouă
Prin stropii de cristal în rouă
Ca doi copii,... ce se iubesc.

Și-astfel privind, atent la ele
Un gând zbură cu-nfrigurare
La ipoteza cea mai sumbră:
Poate că-i ziua cea din urmă,
Și poate-i ultima îmbrățișare.

Lipite parcă,... vor să treacă
De pragul iernii-n primăvară,
Când apărute, iar pe-un ram
Pentru-a-și începe, un alt an,
Cânta-vor, în freamăt de vară.

Flavius Laurian Duverna
19 octombrie 2015